

© Superamas

2

Even later blijkt de *re-enactment* een ensce-
ring van Superamas (als personages in *Empire*)
op uitnodiging van de Franse ambassadeur,
die we ontmoeten op het aansluitende feest,
waar de voorstelling en de vraag naar een
authentieke evocatie van de geschiedenis
ook onderwerp van gesprek zijn. Een bonte
menigte komt op het feest samen, eigentijds
en bepaald jetsset, maar niet verstoken van
dissensus. Naast politici en diplomatieke
gasten zijn er *celebrities* en kunstenaars (de *re-
enactment*-ploeg van Superamas, voor de gele-
genheid aangevoerd door de homoseksuele
Vlaamse regisseur Johan Janssens), allemaal
met hun hebbeligheden en kleine kantjes.
Superamas plaatst hun verhalen naast en door
elkaar, en haalt zo tegenstrijdigheden en veel-
duidigheid naar voren op een haast literaire
manier, al is het niet zozeer de psychologische
uitdieping dan wel scherpzinnige humor en
de ontvlambare cocktail van clichés die de
leden van Superamas interesseert.

Onze globale conditie wordt letterlijk
gevat in de mix van Engels, Frans, Arabisch,
Portugees en Farsi – die niet altijd ondertiteld
wordt, waarmee ook onwetendheid een thema
is, dat zich uitspreidt tot cultuur en politiek in
breder zinnig. Maar op het feest is taal ook

officiële speeches (de ambassadeur), slechte
moppen die zogenaamd een gedeelde horizon
creëren (gasten die een gesprekje trachten
aan te knopen), persoonlijke drama's ver-
pakt als *human interest* zoals de emobilages
van de kranten het voorschrijven, of onver-
schilligheid ten overstaan van andermans
naam (Ibrahim wordt systematisch Abraham
genoemd). Allerhande details verraden
geweld, onwetendheid en neerbuigendheid
die in eenvoudige handelingen sluimeren. In
een context opgeblazen tot een werfelwind
van clichés is die ruis des te opvallender.
Tastbaar als onderstroom in de speeches, het
gebabbel, de roddels en de grappen op het
feest is een tegengeschiedenis van het kapita-
listische imperium, met zijn globale financiële
stromen, zijn koloniale geschiedenis, migratie
en racisme, oprispingen van nationale repre-
sentatieloga's, enzovoort.

Maar op het feest komen in de eerste plaats
mensen samen, een gemeenschap van zelfver-
klaarde vrije individuen, allen bewoners van
wat Peter Sloterdijk het 'kristalpaleis' noemt.
Ze leven in een posthistorische wereld, hebben
geen gebrek aan comfort, kunnen zichzelf ein-
deloos als consumenten verwerkelijken en ver-
meien zich in de cultus van beroemdheden. Ook

TASTBAAR ALS ONDERSTROOM
IN DE SPEECHES, HET GEBABEL,
DE RODDELS EN DE GRAPPEN
OP HET FEEST IS EEN TEGEN-
GESCHIEDENIS VAN HET KAPITA-
LISTISCHE IMPERIUM, MET ZIJN
GLOBALE FINANCIËLE STROMEN,
ZIJN KOLONIALE GESCHIEDENIS,
MIGRATIE EN RACISME, OPRISPIN-
GEN VAN NATIONALE REPRESENTATIELOGICA'S, ENZOVООRT.

hun mobiliteit is onbegrensd, wat hun toelaat
gretig aan netwerkvorming te doen, zich met
bewapende democratiseringsdrang in te laten
dan wel het droombeeld van een multicultu-
rele samenleving te koesteren. Over dat andere
imperium gaat *Empire (Art & Politics)*: de elite van
toeschouwers die in het kristalpaleis wonen en
die o zo graag méér dan toeschouwers willen
zijn – maar dan zonder te moeten tornen aan de
perverse uitsluitingslogica van hun welvaarts-
systeem en het comfort dat ze er genieten.

Het afstandelijke getuigen en het para-
doxale karakter van hun morele comfort mag
blijken uit allerhande verhalen en activiteiten
van de gasten op het feest: het naïeve huma-
nisme van de ambassadeur, de liefdadigheid van
de *celebrities*, het politiek-correcte discours van de
kunstenaars, het studeerkameractivisme van de
geëngageerde studente. Om hun goede bedoe-
lingen aan te wakkeren heeft de ambassadeur
ook een Somalische vluchteling uitgenodigd
om als ervaringsexpert een oprecht en doorleefd
verslag van 'buiten' te brengen.

Het ontbreekt de bewoners van het kris-
talpaleis aan een horizon, ze zijn eeuwige
toeristen geworden, geplaagd door verveling.
De wereld is volledig als beeld veroverd, de
globale blik verzadigd, overstuurd zelfs door
de bemiddeling van beelden, informatie en
formats allerhande. Onzekere situaties wor-
den schaars, schrijft Sloterdijk, 'de vraag naar
verschilbelevissen overstroomt de markten.
Alleen de door en door verzekerde "samenle-
vingen" hebben een begin kunnen maken met
deze esthetisering van de onzekerheden en
valkuilen, die het criterium vormt van de post-
moderne levensvormen en hun filosofieën.²